

Gozdni križ.

Sred gozda križ stoji lesen,
Samotno, tiho je okoli;
Zaman iskal še tu nikoli
Pomoči, ni zemljan noben.

Ob svežem vencu venec mre,
Podobe so okoli križa:
Kdor se prežaljen mu približa,
Od njega potolažen gre.

Krog debela vije se bršlín,
Za nas podoba vzorno lepa:
Tako naj se Boga oklepa
V radosti, v tugi zemski sín.

Angelar Zdenčan.

V jutro novega leta.

Ob posteljci bedi tam mati,
Kjer sinek ji počiva zlati;
In nanj, ki tu bolán leži,
Upira žalostna oči,
Ki ni jih še zatisnil sán,
Da-si že nov rodí se dan.
Takó ob posteljci prebdeva
Noč drugo že uboga reva . . .

„Da čil bi skoro bil in zdrav
Otrók moj zlati, Miroslav!“
Z globokim srčnim vzdíhom deje,
Ko glas zvonov do nje prispeje.
In ko posluša to zvonenje,
Dnij novih glasno oznanjenje,
Zaziblje sán jo v pomlad zlato
Na dičnih cvetk vonjavotrato,
Kjer zbran otrók je zbor iskren,
In Miroslav med njimi njen:
Igraje poje mlada četa,
In mati sluša jih zavzeta;
Srce ji radosti vzdrtí,
In burno v glasih teh vskipí:
„Zahvaljen Bog, da spet si zdrav
Otrók moj zlati, Miroslav!“

A glej! Bolnik, ki silí k mami,
Iz sanj jo lepíh teh predrami.
Vanj žálno svoj pogled uprè,
Saj bil mamljiv to sán je lè.
Nad posteljco se sklone k njemu
In ljubi v vročem ga objemu.
„Kaj žalosten vam je obraz,
Sem-li kaj storil, mama, jaz?
Li čujete zvonenje? — Dejte!

Kaj pač pomeni to? — Povejte!“
In razloži mu mati zdaj,
Kaj glas zvonov pomeni naj:
O novem letu sinku pravi,
Ki danes se pričelo je,
In svoje sanje še pristavi,
Ki zrla jih veselo je —.
Otrók jo radosten poslušá,
In skoro vstati sam že skuša,
Da bi z igračami igral,
Ki mu jih v dar Miklavž je dal.
In ko takó poskuša vstati,
Vzradoščena ga gleda mati;
Kot da vresničene so njene
Prekrasne sanje, roke sklene.
In z njo otrók stori takó.
Ko moli mati, on za njo
Ponavlja njene sladke glase . . .

In glej! Z molitvijo ji vzrase
Zaupanje v pomoč Bogá,
In glasno kliče iz srcá:
„Gospod, moj Bog! Zdaj leto novo
Pričelo tek je zopet svoj,
In z njim, če hočeš Ti, gotovo
Povrne zdravje se takoj
Otróku mojemu! Oh, daj,
Naj spolnijo se sanje, naj!
Naj zopet vidim Miroslava,
Kakó vesel se poigrava
Veselje materi presrečni!
In hvalo hočem Tebi peti,
Ker čul si me ob novem leti,
Ti vsemogočni Oče večni!“

Al. Peterlin.

